

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἔδρευόμεν καὶ πάλιν ὅτῃν γῆν τῶν Παρθενῶνων

Χίλια καὶ ἑνιάκοντα καὶ δεκαοκτώ,
νάσαι τὸ Ταμεῖο σ' ὅλους ἀνοικτό.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὅ κτ' ὡ φράγκα εἶναι μόνο
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ ὅτ' ὁ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπή
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Τέσσαρες μηνὸς Αὐγούστου,
λύσσα πάλιν ἀνηκούστου.

Χίλια τετρακόσια καὶ τριανταένα,
κάποιων Πρώσων μοῦτρα φαίνονται σπασμένα.

Ὀπτασία τρελλή τοῦ τρελλοῦ Φασουλῆ

Φ.— Φίλε μου κατρινιάρη,
μὲ μίαν φρίκην τρόμου
χθὲς εἶδα σ' τὸν νερό μου
πὼς βρέθηκα σ' τὸν Ἀρη.

Π.— Ποῦ βρέθηκες, ψωρίτη;
Φ.— Στὸν Ἀρη τὸν πλανήτη.

Εἶδα πὼς καὶ ἐκεῖ πέρα μ' ἐγνώριζαν πρὸ χρόνων,
καὶ ἐφώναξαν πολλοί:
καλῶς σ' τὸν Φασουλῆ,
καὶ πὼς ἐκ τῆς κοιλάδος μᾶς ἦλθες τῶν κλαυθμώνων;

Πὼς ἦλθα μὴ ῥωτᾶτε... σιχάθηκα τὴν γῆν,
δυστυχίων μεγάλων ἀκένωτον πηγὴν,
καὶ ἦλθα καὶ ἐγὼ σ' τὸν Ἀρη λιγάκι νὰ συχάσω
πρὶν τὸ μᾶλό μου χάσω
καὶ τρελλαθῶ μ' ἐκείνους
τοὺς φοβεροὺς γηϊνοὺς.

Εἶδα καὶ ἐκεῖ, βρὲ Περικλῆ, πολλοὺς χοντροκεφάλους
καὶ βώδια καὶ βουβάλους.

Κι' ἐν τούτοις ὅλα τὰ τῆς γῆς τὰ ξέρουνε καὶ ἐκεῖ...
ἔμαθαν πὼς ὁ Δούσμανης εἶναι ὅτῃν Κορσική.

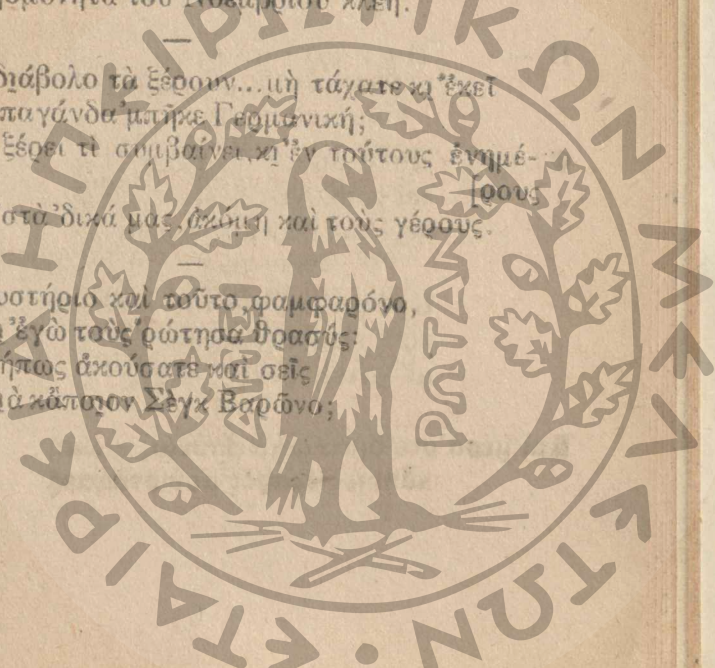
Ἐμάθαν πὼς τὴν Ἀντάντ τὴν παραφοβήσαμε,
ἔμαθαν πὼς μὲ θούρια
πόλεις, χωριά καὶ φρούρια
σ' τὸν Βούλγαρο χάρισσαμε.

Ἐμαθαν πὼς ἀκρίβηναν καὶ αὐτὰ τὰ κολοκύθια,
καὶ εἶναι πολὺ περίεργον καὶ ἀπίστευτον ἀλήθεια
πὼς ξέρουνε καὶ ἐκεῖ ψηλὰ τί γίνηκε ἔδω κάτω,
καὶ μάλιστα σ' τῶν Ἀθηνῶν τὸ πάλαι Δεσποτάτιο,
καὶ ἄρχισε κάποιος εὐφραδὴς ἀσπίς νὰ λή
ἐκεῖνα τάλησμονῆτα τοῦ Νοσυβορίου κλέη.

Π.— Πὼς διάβολο τὰ ξέρουν... καὶ τάχατε καὶ ἐκεῖ
καμμία προπαγάνδα μαῖνε Γερμανική;

Φ.— Ποιὸς ξέρει τί συμβαίνει καὶ ἐν τούτοις ἐνημέ-
ρους
τοὺς βρήκα σ' τὰ δικά μας ἀλήθεια καὶ τοὺς γέροντες.

Ἀληθινὸ μυστήριον καὶ τοῦτο φανερόν,
καὶ ἐγὼ τοὺς ρώτησα θρασύς:
μήπως ἀκούσατε καὶ οἱ σεις
γιὰ κάποιον Σέγκ Βαρδόν;

Κι' ἐκείνα τὰ ζωντόβολα κι' ἐκεῖν' οἱ χοντροβούβαλοι
 μὲ γέλοια μοῦπανε τρελλά:
 γνωρίζομε πολὺ καλὰ
 κι' αὐτὸν καὶ τὴν Κουτούβαλη.

Π. — Ἀλλόκοτα μυστήρια, μωρὲ χοντρακωμένε.

Φ. — Τὸν ξέρετε τὸν Κάτζερ; ... τὸν ξέρομε, μοῦ λέ-
 [νε.

Λοιπὸν ἀφοῦ τὸν ξέρετε πρέπει καὶ σεῖς στὸν Ἄρη
 νὰ λούζετε πατόκορφα τοῦτον τὸν μακελλάρη.

Αὐτὸς, ποῦ διόλου δὲν πονεῖ,
 αὐτὸς, ποῦ θέλει νὰ γενῇ
 τῆς οἰκουμένης κύριος.

Τοῦτος ὁ Καῖσαρ ὁ τρανός,
 ὁ Χοεντζίλλερν ὁ κλεινός,
 ὁ πρῶτος ἀλατῆριος.

Τοῦτος ὁ κοσμαγάπητος ἐρήμωσε νυμφῶνας
 σφριγῶσης γονιμότητος,
 κι' ἀλλόφρων ἐξαπέλυσε θυέλλας καὶ τυφῶνας
 κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος.

Τοῦ φωνάζει κι' ἕνας κι' ἄλλος τὴν μανία του νὰ πνί-
 καὶ τὰ μάτια του ν' ἀνοίξῃ, (ἔη
 καὶ παπᾶ νὰ προσκαλέσῃ γνωστικὸ νὰ τὸν διαβάσῃ
 καὶ ταῦτ' αὖ νὰ κατεβάσῃ.

Πλὴν ἐκεῖνος τὸν χαβᾶ του,
 τὸ γουδι τὸ γουδοχέρι,
 καὶ φριμάξ' ἡ Γερμανία.

Δὲν ἀνοίγει τὰ γαβᾶ του
 γιὰ νὰ δῇ ποῦ θὰ τὸν φέρῃ
 τέτοια μεγαλομανία.

Τοῦτος χάλασε τὴν ὄψιν κάθε πλάσεως ὠραίης,
 καὶ σὰν τοῦρχεται νὰ κάνῃ τὸν ἀστεία τῆς παρέας,
 βάζει τοὺς Καγκελαρίους κι' ὅλα τὰλλα του κοπέλια
 νὰ προτείνουν διαφόρους
 ἱλαρὰς εἰρήνης ὅρους,
 καὶ μικροὶ μεγάλοι τότε ξεκαρδίζονται στὰ γέλοια.

Π. — Πολὺ καλὰ τοὺς τάπες
 καὶ θὰ σοῦ δώσω φάπαις.

Φ. — Πολὺ καλὰ τοὺς τᾶπα,
 καὶ χάσκοντες ἐκεῖνοι
 περὶ πολλῶν μ' ἐρώτησαν.

Κι' ὅταν καὶ γιὰ τοῦ Πάπα
 τοὺς εἶπα τὴν εἰρήνην
 μὲ κατεχειροκρότησαν.

Καὶ μέσα στὸ διάλειμμα βαθείας σιωπῆς
 κάποιος ἐμπρὸς μου σταματᾷ

καὶ μοῦ φωνάζει δυνατά:
 καὶ γιὰ τὴν Μπόρσα τίποτα δὲν ἔχεις νὰ μὲς πῆς;

Τὶ νὰ σᾶς πῶ! γι' αὐτὴν, παιδιὰ, μὲς ἐπίασε ντελίριο,
 καὶ σήμερα κουτσοὶ στραβοὶ
 καὶ φρόνιμοι καὶ παλαβοὶ
 πᾶν' στὸ Χρηματιστήριο.

Ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ, λογιῆς λογιῆς ἀσκέρι,
 τρέχουν' στὴ Μπόρσα τὴν αὐγὴ καὶ κάνουνε καρετὴ
 μὲ στερεὰν ἀπόφουιν νὰ θησαυρίσουν ὅλοι
 καὶ δίχως κόπο νάχουνε γεμάτο πορτοφόλι.

Κι' ὅποιος ἐσκέφθῃ μούτσουνο ν' ἀναδειχθῇ μεγάλο
 κι' ἐπιθυμεῖ τοῦ πλουτισμοῦ νὰ λύσῃ τὸ μυστήριο,
 αὐτὸς δὲν ἔχει σήμερα νὰ κάνῃ τίποτ' ἄλλο
 παρὰ νὰ στέκῃ διαρκῶς ἔμπρὸς στὸ Χρηματιστήριο.

Ἐλάθανε παροξυσμούς
 γιὰ Μπόρσα κι' οἱ ζητιάνοι,
 κι' ὁ πλοῦτος αἰφνηδιασμούς
 καὶ σὲ ζητιάνους κάνει.

Ἐμπρὸς στὴν Μπόρσα σταματοῦν
 καὶ κάνουν μακροβούτια...
 τί κοσμοχολασιά!..

Κι' ὅποιον εὐρίσκουν τὸν ῥωτοῦν:
 πῶς πᾶνε τὰ μαρούτια,
 πῶς πᾶνε τὰ κρασιά.

Κανένας δὲν ζητᾷ ψωμί,
 πῆραν γιὰ πλοῦτη φόρα
 μικρὰ μεγάλα τζάκια.

Καὶ χρυσορροῖα ποταμοὶ
 θὰ διαρρέουν τώρα
 ἀπ' ὅλων τὰ μπατζάκια.

Ἄλλ' ὅμως καὶ γιὰ Τράπεζαις εἶναι μεγάλη φούρια
 καὶ κάθε λίγο ξιφνικὰ φτυοῦναι μιὰ καινούρια.
 Κι' ἐγώ, παιδιὰ, τὰ πλούτη μου σὰν βλάκας μὲ πατέν-
 δὲν ξέρω πρὸς ἀσφάλειαν ποῦ νὰ τὰ πρωτοβάλω, [τα
 κι' ἀν' δῆτε διακονιάρηδες νάχουν κορυφὴ κουβέντα
 κάποια καινούρια Τράπεζα θὰ γίνῃ δίχως ἄλλο.

Μὲ μιὰ δόψα πλοῦτου κόσμος πολεμεῖ,
 τρέξετε σὲ Μπόρσαις νὰ ᾶς γάρον ὅλα,
 κι' ἀπὸ τὸ ᾶς κάνουν ὅλοι δοκιμὴ
 πῶς μποροῦν νὰ ρίξουν ὑπερπυροβόλα.

Τέτοια τοὺς εἶπα Περικλῆς ψυχραῖμας κι' ἀταράχας,
 κι' ἐξύπνησα κι' ἐπρόδῃνα' στὸ στρώμα μου μὲ νάχο.

Π. — Καὶ τί κατὰ βάς μ' αὐτοῦ, ποῦ κατοικοῦν τὸν

Φ. — Πῶς ἔχουν τοῦτοι τὸ νομα κι' ἔχω ἐμεῖς τὴ χάρι,

Π. — Ἐφ' ὅκαί δέξου, Φασουλῇ, τὸ τακτικὸ στηλιάρι.